

ПІДТРИМКА ПОЛЯКАМИ ВОЛИНСЬКОЇ ГУБЕРНІЇ ПОЛІТИКИ РОСІЇ НА ПОЧАТКУ ПЕРШОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ

У статті розглядається ставлення польського населення Волинської губернії до Першої світової війни, в якій брала участь Росія. Підтримка поляками війни здійснювалась у різноманітних формах: маніфестація, заявах російських і польських політичних і громадських діячів, участю поляків у воєнних діях, відкритті лазаретів для поранених, наданні допомоги біженцям з Королівства Польського, зібранні коштів для постраждалих. Підтримка російської сторони у війні супроводжувалась великим ентузіазмом.

Ключові слова: поляки Волинської губернії, Перша світова війна, біженці, благодійність.

Російська імперія перед початком Першої світової війни враховувала багатонаціональний склад населення держави, зокрема значну кількість поляків. Упродовж XIX - початку XX століття із втратою державної незалежності відносини поляків з рос134567102ійською владою були напруженими. Початок Першої світової війни викликав високу хвилю патріотизму, до якої долучилося і польське населення. Польські політичні сили, громадськість підтримали російський уряд у війні в розрахунку на одержання автономії.

Питання ставлення польського суспільства в Російській імперії до війни, вирішення польської справи на міжнародній арені, проблема біженства, діяльність громадських організацій висвітлювалися українськими і польськими істориками, зокрема, Воробчук О.Я., Моруш-ком О.О., Лихачовою Т.М., Коженьовским М., Мондзіком М. Однак, у сучасній історіографії відсутнє цілісне дослідження, присвячене розвитку польського суспільства в Наддніпрянській Україні в роки Першої світової війни. У цьому контексті метою даної наукової статті є з'ясування ставлення польського населення Волинської губернії до політики Росії на початку війни. Завданням дослідження є визначення рівня і форм підтримки польським населенням політики Росії у перший період війни.

З моменту оголошення Росії війни і початку мобілізації населення на всіх владних рівнях розпочалась робота з підйому патріотичних настроїв. Це були, зокрема, укази царя, засідання Державної Думи із закликами до гуртування всього населення, виступи відомих політиків, творчої інтелігенції, статті в газетах, відозви і маніфестації на підтримку влади. Знаючи про важливість підтримки польського населення у цій війні через близькість до кордону, через опозиційно-незалежницькі настрої значна увага приділялася полякам. Головною тезою, яка б мала об'єднати поляків і росіян, була спільна боротьба всього слов'янства з германським світом.

На засіданні Державної Думи 26 липня 1914 року Родзянко заявив, що "ніяка ворожнеча нас не роз'єднає, всі народи Русі об'єдналися в одну братську сім'ю". Від Польського кола у Думі виступив Яронський, який запевнив, що "попри весь трагізм польського народу, роз'єданого і позбавленого самостійності, поляки відчувають єдність всього слов'янства. Всі внутрішні рахунки мають бути відсунуті на задній план, і все слов'янство на чолі з Росією має дати германцям такий же опір, як і 5 століть тому біля Грюнвальду" [2, с. 1].

На початку серпня з'явилася знаменита відозва Верховного Головнокомандуючого Великого князя Миколи Миколайовича до поляків, в якій він наголошує на тому, що під владою російського царя мають з'єднатися всі частини розірваного польського народу вільного у своїй мові, вірі і самоуправлінні. Попри те, що ця заява прозвучала не від глави держави, це надихнуло поляків на підтримку російської влади у війні [47, с. 89-93].

Відразу по всій державі розпочались маніфестації на підтримку "великої європейської війни, за священну боротьбу всього слов'янського світу з германською навалюю". Маніфестації пройшли у Петербурзі, Москві, Києві, Варшаві. У всіх варшавських газетах з'явилася декларація від імені польського загалу, в якій зазначалась необхідність представити себе зрілим народом і здійснити свою національну мрію після перемоги у війні [4, с. 2]. Патріотичний запал поляків у Варшаві охарактеризував громадський діяч в газеті "Голос Москви", зазначивши, що "Варшава зараз більше Москва, ніж сама Москва" [4, с. 2]. У пресі з'явилася також заява політичних польських партій, а саме - національно-демократичної партії, Польської прогресивної партії, Партії реальної підтримки, Польського прогресивного об'єднання, в якій відозва Великого князя Миколи Миколайовича названа актом великої історичної ваги [8, с. 2].

Польські політичні кола та громадськість надіслали до Верховного Головнокомандуючого телеграму, в якій запевнили, що кров польських і російських синів є запорукою нового життя двох слов'янських народів [6, с. 3]. По регіонах, зокрема у Києві, місцева польська громада підготувала адреси (звернення) на ім'я Великого князя із запевненням у повній підтримці дій російської влади [21, с. 2]. Такі ж вірогідні почуття були висловлені волинськими поляками і оформлені зверненням до Верховного Головнокомандуючого та передані волинському губернатору за підписом 250 осіб [24, с. 4]. Трохи згодом губернатору надійшла ще одна телеграма в доповнення до адреси від поляків-землевласників Волинської губернії, які перебували в Києві з проханням доєднати їх імена (у кількості 13 осіб) до поданого раніше звернення [25, с. 3].

Про настрої поляків публічно висловились відомі польські політики, громадські діячі. Приміром, лідер народової демократії (ендеції) Р. Дмовський у Петербурзі заявив, що поляки приєдналися до слов'янського руху і їх основним завданням є роз'яснення народу, що найнебезпечнішим ворогом є Німеччина [20, с. 2]. З полум'ям закликав боротися проти Німеччини виступив відомий польський письменник О. Свєнтоховський, який вважав, що ця держава заразила всі нації своїм бандитизмом, нагістю і безсоромністю [10, с. 2].

У Москві відомий польський поет і драматург, австрійський підданий Тадеуш Міцинський відзначив, що ставлення поляків до росіян різко змінилося з початком війни. Інстинктивно вони зрозуміли, що росіяни ближче, ніж німці [29, с. 4]. У той же час більшість поляків Галичини підтримала Австро-Угорщину, в якій сильними були **позиції** польських соціалістів на чолі з Пілсудським [45, с. 34-48].

Майбутнє Польщі обговорювали як відомі польські, так і російські політики, громадські діячі. В умовах ведення війни і необхідності підтримки поляків ніяких конкретних планів і проектів щодо майбутнього устрою Польщі не зазначалось. У своїй бесіді з польським жур-

налістом лідер октябристів О.І. Гучков передбачав майбутнє Польщі "як автономного конгломерату із інкорпорованих польських земель під скіпетром російської держави з російським імператором в ролі польського короля, зі спільною армією, монетою, поштою і з рештою внутрішніх питань, що будуть належати варшавському сейму" [25, с. 2].

З цього приводу також висловились інші політики. Так, голова Державної Думи М. Родзянко, члени Державної Ради А. Бобринський і Кобилянський в загальному зазначили потребу в єднанні двох народів, спільність їх інтересів, проте жодних конкретних перспектив не називали [35, с. 3].

Напередодні і з початком війни у волинській пресі регулярно почали з'являтися статті місцевих авторів та передруки з центральних видань, присвячені польському питанню, історичному огляду польсько-російських стосунків, необхідності об'єднання слов'янських народів у боротьбі з германством. Цією тематикою позначені нариси відомого журналіста А. Столипіна в газеті "Новое время" [31, с. 2], "Славянская кровь" у варшавській газеті "Мука" [30, с. 2], "Письмо поляка к полякам" у газеті "Киевлянин" [25, с. 3], "Обращение к душе поляка" автора Скринченко [5, с. 1]. Торжество слов'янської ідеї прослідковувалось у статті "Из истории русско-польских отношений" [22, с. 2], володимир-волинський автор якої наводить приклади єднання російських офіцерів, польських поміщиків і ксьондза, що їх благословляє [26, с. 4].

Активно підтримало необхідність ведення війни духовенство. За перемогу російської зброї по всій імперії відбулись урочисті богослужіння. До цього долучилися і католицькі священики. З серпня 1914 року у Житомирі у перепоновеному кафедральному костелі, за участі великої кількості інтелігенції після меси відбувся урочистий молебен за здоров'я всього царського дому, верховного головнокомандуючого і за перемогу російської зброї у війні [4, с. 3]. До того ж керуючий луцько-житомирською єпархією прелат А. Баєвський та кафедральний канонік І. Загурський звернулися до духовенства з циркуляром, в якому закликали священиків спільно з народом до молитви, до послання Богом перемоги Росії і союзним з нею державам, про відвернення усіх лих і про найшвидше відновлення миру [3, с. 3].

Відразу після оголошення мобілізації до лав російської армії активно почали записуватись поляки. Так, у Варшаві, за один день подали заяви 400 добровольців. Вночі вони влаштували маніфестацію, до якої приєднався багатотисячний натовп. Офіцерів закидали квітами, а добровольцям давали гроші, цигарки та дрібні речі [3, с. 3]. Через газету став відомий випадок, коли хлопчак 15-16 років вирішили таємно перейти в Галичину і попередити польських товаришів-соколів про те, що повстання Польщі - це вигадка, що інтереси Польщі пов'язані з Росією. Двоє з них були спіймані і повішені. Доля решти невідома [8, с. 3].

До учасників війни, які поверталися з фронту, була посилена увага. Зокрема, у Житомирі став відомим 19-річний поляк П. Нактеніс, який працював на рукавичній фабриці Трібеля і добровольцем пішов на війну. Повернувшись у місто пораненим і нагородженим двома орденами "Георгія" за проявлені хоробрість і сміливість у боях з австрійцями [39, с. 3]. Загиблих під час воєнних дій поляків урочисто ховали на кладовищах. Так, наприклад, на римсько-католицькому кладовищі у Житомирі як герой був похований капітан К. Кочаровський [16, с. 3].

З ходом воєнних дій кількість поранених зростала і виявилася нагальною потреба в облаштуванні лазаретів. Польська громада волинських поляків долучилася до цієї роботи і на зібрані поляками кошти відкрила і утримувала лазарет на 20 ліжок [15, с. 3]. Правління

лазарету постійно через місцеві газети оприлюднювало надану допомогу як коштами, так і речами і приносило вдячність жертводавцям [32, с. 3].

Окремі поляки на власні кошти почали також організовувати лазарети. Відомо, що граф Тишкевич віддав свій палац із 150 кімнатами під лазарет [3, с. 1]. У Волинській губернії, зокрема в Острозькому повіті за узгодженням з місцевим комітетом Червоного Хреста паном Тишкевичем облаштовано лазарет у с. Плужному на 15 ліжок, князем Четвертинським в с. Плоскому - на 8 ліжок [9, с. 4].

Власник чайного магазину у Житомирі В. Годзелінський звернувся в Житомирський комітет "Союзу російських міст з надання допомоги пораненим на війні" з проханням утримувати на власні кошти одного пораненого із селян чи міщан Волинської губернії [1, арк. 97 зв.]. Житомирське римсько-католицьке благодійне товариство (РКБТ) пропонувало у скрутний військовий час допомогу житомирянам через вигідні послуги та надання пожертв. Для надання допомоги житомирянам товариство звернулося до міської управи з пропозицією закупівлі дров у державному лісі [23, с. 3]. У зв'язку з відкриттям Житомирським комітетом Всеросійського союзу міст хірургічного відділення на 200 ліжок товариством пропонувались послуги з виготовлення меблів зі знижкою 10% [1, арк. 9].

Житомирське РКБТ надало у вересні 1914 р. матеріальну допомогу у розмірі 100 крб. Комітету швидкої допомоги пораненим воїнам і Житомирському комітету з надання швидкої допомоги бідним сім'ям запасних - 50 крб. [28, с. 3]. Польські поміщики намагалися допомогти і військам російської армії. Один з них запропонував, наприклад, командирі армії свої послуги в якості посередника із закупки хліба і фуражу безпосередньо від виробника і за цінами нижче встановлених на біржі, про що було написано у місцевій пресі [12, с. 4].

Культурні установи, творчі колективи також намагалися допомогти сім'ям воюючих солдат, пораненим. Дирекція Малого театру А. М'яновського у Житомирі влаштовувала вистави, показ п'єс, фільмів, частина коштів з прибутку від яких йшла на благодійні цілі. Зокрема, 10 вересня 1914 року у Житомирі був влаштований кінематографічний сеанс, половина зібраних коштів з якого пішла на користь влаштованого поляками лазарету для поранених нижчих чинів [11, с. 3].

У середині жовтня 1914 року у Волинській губернії стала проявлятися проблема з біженцями, кількість яких зростала. Як правило, це були люди з територій, зайнятих ворогом, зокрема з Привісленського краю. Первинну допомогу почала надавати місцева польська громада. Римсько-католицьке благодійне товариство звернулося до всіх з проханням про поміч. Першими її надали М. Свінціцька у розмірі 100 крб. і П. Свінціцький - 25 крб. [14, с. 3]. Так як вирішення цього питання було складним, правління товариства скликало надзвичайні збори. За їх постановою допомога складалася з 2 тис. крб., асигнованих з основного капіталу товариства, і добровільних внесків кожного члена товариства [15, с. 3].

З розгортанням бойових дій, збільшенням руйнувань і жертв з'явилися заклики про допомогу жителям Царства Польського. Відомі громадські діячі член Державної Думи А. Коновалов, князь Є. Трубецькой, і відомий благодійник П. Шахов звернулися до російського народу із закликом надати невідкладну допомогу Польщі, яка постраждала від воєнних дій. У відозві зазначалось про необхідність створення фонду [33, с. 2]. Під почесним керівництвом великої княжни Тетяни Миколаївни за наказом імператриці Олександри Федорівни був утворений Комітет для надання тимчасової допомоги постраждалим від військових дій [38, с. 1]. До органі-

зації допомоги населенню Польщі також долучився і Всеросійський земський союз, що розпочав роботу по наданню допомоги постраждалим [34, с 3].

25 жовтня 1914 року на зібранні городян м. Житомир про надання допомоги населенню Царства Польського відбувся збір пожертвувань, в результаті якого до каси надійшло 697 крб. і заява барона де-Шодуара про пожертвування ним в розпорядження Комітету 4% ренти на 200 крб. [36, с 3].

Наступне засідання правління Комітету відбулось 2 листопада 1914 р. На ньому було вирішено влаштувати один раз на місяць тарілочні збори коштів у церквах і костелах. Безкоштовний друк різних бланків, відозв і т.п. взяв на себе власник "типографії спадкоємців М. Денемана" Найдіс. Новим було те, що передбачалась також благодійна гра дам у більярд. Все зібране під час гри направлялось до Варшави у Центральний комітет допомоги постраждалим від воєнних дій у Царстві Польському. На засіданні також відвідували про зібрані теплі речі на 600 крб. [37, с 3].

За рішенням Комітету у Житомирі було проведено кінематографічні сеанси у Малому театрі Мянвського, які пройшли з великим успіхом і дали валового збору 747 крб., з яких на користь постраждалим залишилось чистого прибутку 627 крб. [17, с 3].

Удень вуличного збору 23 листопада 1914 р. вийшов номер газети "Наша Волинь", в якій одна сторінка була присвячена Польщі [40, с 3]. Ці газети продавалися під час вуличного збору. Рукава збиральників були прикрашені біло-малиновою пов'язкою [18, с 3]. Загальний збір у цей день склав 3710 крб. [41, с 3]. Для округлення суми до 4000 крб. п. Доманевський пожертвував 150 крб. [19, с 3]. Також за планом Комітету 27 листопада 1914 р. відбувся концерт Йосипа Турчинського, присвячений творам Шопена. Весь чистий прибуток у сумі 650 крб. був внесений у місцевий комітет допомоги постраждалому населенню Царства Польського і переданий у Варшаву [43, с 3].

На черговому засіданні місцевого комітету постраждалим Царства Польського обговорювалось питання організаційної допомоги влаштуванню вуличного збору у містечках Новоград-Волинський та Ізяслав Волинської губернії [42, с 3].

Таким чином, польське населення Волинської губернії, що знаходилася у зоні потенційних активних дій воюючих сторін, активно підтримало позицію Росії у війні. Підтримка виразилася в різноманітних формах. З перших днів війни відбувались маніфестації польського населення на підтримку війни, звучали заяви польських політичних і громадських діячів на користь спільної боротьби з ворогом. Після відозви великого князя Миколи Миколайовича до поляків запевнення у підтримці продемонстрували польські громади на всіх рівнях у вигляді телеграм і адрес на ім'я Верховного головнокомандуючого. У пресі регулярно виходили статті про історичну єдність двох слов'янських народів, необхідність спільної боротьби з германством. Значна кількість поляків взяла участь у воєнних діях з Німеччиною і Австро-Угорщиною як добровольці. Значні пожертви польською громадою надавалися на відкриття лазаретів для

поранених, підтримку бідних сімей, мобілізованих на військову службу. З появою біженців з Царства Польського у Волинській губернії, перш за все польським населенням організовувалася їх підтримка. Був утворений Комітет з допомоги постраждалим, проводилися різні заходи з метою зібрання коштів на допомогу, яка перераховувалася у Варшаву. Загалом перший період війни 1914-1915 рр. характеризується високим ентузіазмом поляків і їх підтримкою російської сторони у війні.

Список використаних джерел

1. Державний архів Житомирської області, ф 283, оп. 1, спр. 2
2. Жизнь Волини. -Житомир. - 1914. - 28 июля.
3. Жизнь Волини. - Житомир. - 1914. - 2 августа.
4. Жизнь Волини. -Житомир- 1914. -4августа.
5. Жизнь Волини. - Житомир. - 1914. - 5 августа.
6. Жизнь Волини. - Житомир. - 1914. - 6 августа.
7. Жизнь Волини. -Житомир. - 1914. - 8 августа.
8. Жизнь Волини. -Житомир. - 1914. - 22 августа.
9. Жизнь Волини. -Житомир. - 1914. - 26 августа.
10. Жизнь Волини. -Житомир. - 1914. - 29 августа.
11. Жизнь Волини. - Житомир. - 1914. - 8 сентября.
12. Жизнь Волини. -Житомир. - 1914. - 15 сентября.
13. Жизнь Волини. -Житомир. - 1914. - 17 октября.
14. Жизнь Волини. - Житомир. - 1914. - 17 октября.
15. Жизнь Волини -Житомир- 1914. - 18 октября.
16. Жизнь Волини. -Житомир. - 1914. - 19 октября.
17. Жизнь Волини. -Житомир. - 1914. - 19 ноября.
18. Жизнь Волини. -Житомир. - 1914. - 28 ноября.
19. Жизнь Волини. -Житомир. - 1914. - 27 декабря.
20. Наша Волинь -Житомир. - 1914. - 6 августа.
21. Наша Волинь. - Житомир. - 1914. - 7 августа.
22. Наша Волинь. - Житомир. - 1914. - 12 августа.
23. Наша Волинь. - Житомир. - 1914. - 14 августа.
24. Наша Волинь. -Житомир. - 1914. - 17 августа.
25. Наша Волинь. - Житомир. - 1914. - 28 августа.
26. Наша Волинь. -Житомир. - 1914. - 30 августа.
27. Наша Волинь. - Житомир. - 1914. - 31 августа.
28. Наша Волинь. - Житомир. - 1914. - 14 сентября.
29. Наша Волинь. - Житомир. - 1914. - 18 сентября.
30. Наша Волинь. - Житомир. - 1914. - 22 сентября.
31. Наша Волинь. -Житомир. - 1914 - 1 октября.
32. Наша Волинь. - Житомир. - 1914. - 8 октября.
33. Наша Волинь. -Житомир. - 1914. - 14 октября.
34. Наша Волинь. -Житомир. - 1914. - 15 октября.
35. Наша Волинь. - Житомир. - 1914. - 23 октября.
36. Наша Волинь. -Житомир. - 1914. - 27 октября.
37. Наша Волинь. - Житомир. - 1914. - 5 ноября.
38. Наша Волинь. - Житомир. - 1914. - 11 ноября.
39. Наша Волинь. -Житомир. - 1914 - 12 ноября.
40. Наша Волинь. -Житомир. -1914. -23 ноября.
41. Наша Волинь. -Житомир. - 1914. -24 ноября.
42. Наша Волинь. - Житомир. - 1914. - 2 декабря.
43. Наша Волинь. - Житомир. - 1914. - 16 декабря.
44. Воробчук О. Я. Польське питання у політиці Росії в роки першої світової війни: автореф. дис. на здобуття наук, ступеня канд. іст. наук: спец. 07.00.02 "Всесвітня історія" / О.Я. Воробчук. - Чернівці, 2005. - 19 с
45. Климок У. Б. Польське питання в політиці Австро-Угорщини та Німеччини на початку першої світової війни // Наукові праці історичного факультету Запорізького національного університету, 2012, вип. XXXIII.
46. Лихачова Т. М. Польські біженці в Росії (серпень 1914 р. - листопад 1917 р.) : дис. ... канд. іст. наук: 07.00.02 / Лихачова Тетяна Миколаївна. - Х., 2010. - 220 с
47. Морушко О. О.Польське питання напередодні Першої світової війни : документознавчий аспект / О. О. Морушко // Вісник Національного університету "Львівська політехніка". - 2012. - N724: Держава та армія. - С 89-93.
48. Korzeniowski M. Tułaczy los. Uchodźcy polscy w imperium rosyjskim w latach pierwszej wojny światowej / M. Korzeniowski, M. Mańdzik, D. Tarasiuk. - Lublin : Wydawnictwo UMCS, 2007. - 238 s.
49. Mańdzik M. Polskie organizacje niesienia pomocy ofiarom wojny na Wołyniu w latach I wojny światowej // Ucrainica Polonica. - 2004. - № 1.

Надійшла до редколегії 07.07.14